

**POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA**

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

OPIS PATENTOWY 99641

Patent dodatkowy
do patentu 89044

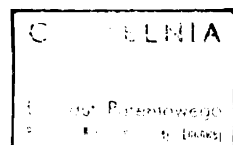
Zgłoszono: 30.10.75 (P. 184365)

Pierwszeństwo: _____

Zgłoszenie ogłoszono: 09.10.76

Opis patentowy opublikowano: 31.07.1980

Int. Cl.² E04H 3/00

Twórca wynalazku: Witold Galiński
Uprawniony z patentu : Witold Galiński,
Ursus (Polska)

Budynek w kształcie dwóch zespolonych walców parterowego i piętrowego

Dziedzina techniki. Przedmiotem wynalazku jest ulepszenie konstrukcji budynku obrotowego względem swej osi pionowej, według patentu nr 89044.

W opisie patentu polskiego nr 89044 przedstawiony jest budynek w kształcie walca, obracający się wokół swej osi pionowej i mający puste wnętrze, oraz nieruchomą podłogę. Ściany boczne tego budynku, niosące jego przykrycie dachowe, oparte są na pierścieniu łożyskowym, zamocowanym na fundamencie budynku.

Niniejszy wynalazek dodatkowy do patentu polskiego nr 89044 dotyczy odmiany tego obrotowego budynku w kształcie dwóch zespolonych walców, parterowego i piętrowego, z których piętrowy większy posiada część swej podłogi w kształcie pierścienia oraz podobną lecz wspornikową drugiego piętra, obie zespolone z konstrukcją ścian budynku przy czym obrotowa część piętrowa budynku wsparta jest architektonicznie po obwodzie pierścienia podłogi piętra, od zewnątrz w obszarze parteru na bryłach w kształcie kul, odpowiednio oświetlanych ruchomymi szeregami reflektorów, poruszających się górny w jednym kierunku a dolny w przeciwnym, które w czasie ruchu budynku, powodują wrażenie obrotu kul względem swego środka.

Ściany omawianego budynku mogą być wykonane w płaskorzeźbie z elementów składowych, w oparciu o wzór użytkowy nr 20371, opracowany przez autora o nazwie: „kształtka ceramiczna dla armatury instalacyjnej i zbrojeniowej”, zapewniająca w każdym wiązaniu cegieł, w licu muru znaczne wgłębienia ze zlokalizowanymi w nich mini-światłówkami.

Projektowane bryły w kształcie kul mogą być wykonane z siatkobetonów z natryskiem metalicznym o płaszczyźnie wypolerowanej, w oparciu o wzór użytkowy nr 18927, „domek campingowy” w kształcie elipsoidy lub w kształcie zbliżonym do kuli.

Znane budynki obrotowe w kształcie walca nie są architektonicznie wspierane na bryłach w kształcie kul, jak również nie wykorzystany jest kształt czaszy kul przy oświetlaniu ich ruchomym światłem.

Istota wynalazku. Celem wynalazku jest umożliwienie widzowi, znajdującemu się wewnątrz budynku w kształcie walca na części podłogi stałej piętra budynku, w kształcie koła oglądania eksponatów trójwymiarowych, znajdujących się na części podłogi obrotowej pierścieniowej piętra budynku, ewentualnie wraz z diagramem dwuwymiarowym, zwiększającym wartość użyteczną wystawy eksponatów oraz w drugim

przypadku umożliwienie widzowi, znajdującemu się na drugiej części podłogi obrotowej pierścieniowej oglądanie obiektów, zlokalizowanych na części stałej podłogi w rzucie w kształcie koła, ewentualnie wraz z obiektem podwieszonym do stropu w obszarze nad tą częścią podłogi.

Niezależnie od wyżej wymienionego omówienia, celem wynalazku jest umożliwienie widzowi, znajdującemu się z zewnątrz budynku oglądania zastosowanej płaskorzeźby walca budynku w kondygnacji piętra, z wprowadzonymi w podcień kondygnacji parteru brył w kształcie kul, odpowiednio ruchowo, barwnie oświetlonych dla stworzenia plastycznej oprawy całości obrazu, uwidaczniających i podkreślających ruchowe walory budynku w kształcie walca. Cel ten został osiągnięty, przez wprowadzenie poza istniejącą wewnątrz budynku niezabudowanego, stałą część podłogi piętra w kształcie koła, drugiej części podłogi obrotowej pierścieniowej piętra budynku, zespolonej konstrukcyjnie od swej strony zewnętrznej ze ścianami piętra budynku zaś od strony wewnętrznej pierścienia podłogi ze ścianami parteru budynku tworząc w ten sposób konstrukcyjną część budynku obrotową, spoczywającą za pośrednictwem łożysk żelbetowo-metalowych na konstrukcyjnej stałej części budynku.

Cel wzbogacenia wyglądu architektonicznego z zewnątrz budynku został uzyskany przez wprowadzenie w podcień parteru brył w kształcie kul, które stanowią osłonę słupów parteru. Dodatkowy efekt wprowadzając ruchome szeregi barwnych reflektorów, o barwach widmowych światła prostego tak zamontowanych na obwodzie budynku w płaszczyznach stropu oraz w płaszczyźnie podłogi parteru, że dolne od górnych w określonych obszarach widzenia są osłonięte od siebie czaszą omawianych kul a od strony widza specjalnymi osłonami.

Korzyścią techniczną, z tytułu zastosowania wynalazku jest prawidłowa współpraca dwóch zamontowanych w budynku łożysk żelbetowo-metalowych, dolnego w płaszczyźnie podłogi parteru, górnego w płaszczyźnie stropu parteru, ewentualnie z równoczesną współpracą w czasie obrotu budynku, obrzeża części stałej podłogi piętra w kształcie koła, ze stykającym się praktycznie obrzeżem części obrotowej pierścieniowej podłogi piętra budynku.

Korzyścią techniczną zastosowania osłony słupów skrajnych parteru, bryłami w kształcie kul jest możliwość wykorzystania ich wewnętrznej przestrzeni na przykład na pomieszczenie dla siłowni. Wynalazek przynosi również korzyści estetyczne dla widza przez to, że gdy widz zlokalizowany jest na części podłogi stałej piętra w kształcie koła, to wtedy ma możliwość oglądania eksponatów, znajdujących się na zaprojektowanej części podłogi obrotowej pierścieniowej piętra budynku z równoczesnym oglądaniem diagramu, który odpowiada tematyką danemu eksponatowi.

Niezależnie od powyższego, gdy widz jest zlokalizowany na części podłogi obrotowej pierścieniowej, wtedy ma możliwość oglądania obiektów, znajdujących się na stałej podłodze w kształcie koła i równocześnie obiektów, podwieszonych do ruchomego stropu, który wrzucie swym odpowiada stałej części podłogi w kształcie koła. Dodatkową korzyścią estetyczną dla widza, znajdującego się zewnątrz budynku, oglądającego budynek w kształcie walca, architektonicznie wspierającego się na bryłach w kształcie kul jest to, że widz ma możliwość oglądania w porze, w której zastosowano oświetlenie kul ruchomym światłem, obrazu zmieniającej się tematyki płaskorzeźby ścian walca piętra budynku, przesuwającego się względem widza ruchem posuwistym w stosunku do pozornego ruchu brył w kształcie kul, obracających się względem swego środka ruchem o szybkości zharmonizowanej samoczynnie z szybkością, z którą obraca się konstrukcyjna obrotowa część budynku. Kule o wypolerowanej powierzchni, oświetlone barwnym widmowym ruchomym światłem za pomocą reflektorów, zainstalowanych w kondygnacji parteru od zewnątrz budynku w układzie szeregowym, zapewniają widzowi odpowiednią oprawę plastyczną całości obrazu.

Zakres stosowania wynalazku został omówiony poniżej, w zależności od lokalizacji widza, czy widz jest zlokalizowany na pierwszej części podłogi stałej piętra budynku w kształcie koła, czy też na części podłogi obrotowej pierścieniowej.

W pierwszej alternatywie powyższe zapewnia na przykład oglądanie eksponatów wystawy martwej natury jak: kwiatów, owoców i innych, zaś w drugiej alternatywie na przykład oglądanie obiektów, występów artystów o charakterze estradowym, tanecznych, pokazów mody, muzycznych, sportowych przykładowo takich jak boks, siatkówka i inne o charakterze cyrkowym.

W przypadku przeznaczenia budynku dla występów o charakterze estradowym możliwe jest wykorzystanie wewnętrznej przestrzeni na zlokalizowanie w niej powszechnie stosowanych kulis teatralnych.

Niezależnie od wyżej wymienionych zalet, zaletą stosowania wynalazku jest w pierwszej alternatywie oglądanie eksponatów trójwymiarowych, zlokalizowanych na podłodze pierścieniowej obrotowej wraz z diagramem dwuwymiarowym, zlokalizowanym na ścianie konstrukcyjnej części budynku, względem widza, zaś w drugiej alternatywie oglądanie obiektów, przykładowo piłkarzy, grających w piłkę siatkową, czy też ich

boiska z różnych stron na równych prawach z innym widzem, zlokalizowanym na tej samej części podłogi pierścieniowej i na tym samym promieniu koła budynku, lecz z przeciwnej jego strony.

Zaletą wynikającą z tytułu wprowadzenia osłony słupów skrajnych, którą stanowi konstrukcja brył w kształcie kul w kondygnacji parteru, jest atrakcyjny obraz płaskorzeźby, obracającego się budynku w kształcie walca względem swej osi pionowej, wspartego na bryłach w kształcie kul, za pośrednictwem których omawiany budynek „toczy się” wokół swej osi.

Zaletą wynalazku jest również barwny ruchomy obraz kul, oświetlonych szeregiem barwnych reflektorów o barwach widmowych, zmieniający się w obszarze parteru, gdzie przy mieszaniu wiązek świetlnych, uzyskuje się barwy zawarte w pasmie barw widmowych a nawet barwę purpurową, która widoczna będzie przy spotkaniu światła czerwonego i fioletowego, mimo tego, że barwa purpurowa nie jest przynależną do barw widmowych. Powyższe będzie miało miejsce przy oświetleniu okręgu budynku w obszarze parteru, reflektorami o zamkniętym pasmie barw widmowych. Ciągłe, nieskokowe oświetlenie kul z zastosowaniem przejścia naturalnego od jednego tonu barwy do drugiego w swej kolejności barw widmowych, jest również zaletą, gdyż zapewni płynny „obrot” kul, przykładowo o barwach: „miedzianych, brązowych, aluminiowych”, względem swego środka oraz spokojne „tęczenie się” po nich budynku przy stałej zmienności barw, w ogólnej wizji nie wyczerpującej wzroku widza, z tytułu oglądania budynku według wynalazku.

Objaśnienie rysunków. Przedmiot wynalazku uwidoczniony jest na załączonych rysunkach, na których fig. 1 przedstawia przekrój poprzeczny z fig. 2, fig. 3 – widok budynku z boku, fig. 4 – przekrój dwóch rozsuniętych części budynku: konstrukcyjnej stałej i konstrukcyjnej obrotowej części budynku, fig. 5 – przekrój wycinka łożyska żelbetowo-metalowego, obrazującego odcinek dolny i górny ślizgowy pierścienia łożyska, fig. 6 – wyjętą obrys „A” linii przerywanej płaszczyznę w kształcie zbliżonym do wycinka koła, przedstawiającą w widoku jedną kulę w powiększeniu, w przekroju poziomym z fig. 1, fig. 7 – tę samą kulę w powiększeniu, lecz w widoku z boku z szeregiem reflektorów wmontowanych w podłódze, która oznaczona jest obrysem „B”, przerywanej linii w kształcie prostokąta z fig. 3, z uwidocznionymi ogniskami światła odbitego, odbijającego się od ich metalicznej powierzchni.

Przykład stosowania wynalazku. Konstrukcja budynku składa się z części stałej 1, fundamentowej, z której w przestrzeń parterową wystają słupy 5 skrajne, rozstawione w pobliżu obwodu budynku w kształcie walca od jego strony zewnętrznej oraz słup środkowy 6, na którym wsparta jest część podłogi 7 stała piętra, w kształcie koła.

Słupy 5 obudowane są bryłami w kształcie kul 9, wykonanymi wcześniej jako samodzielne prefabrykaty, następnie nawleczonymi na wymienione słupy 5, przed przystąpieniem do wykonania belki 10 kolistej, wieńczącej słupy 5 skrajne parteru, na której wspiera się konstrukcyjna obrotowa część budynku 2, 8, 11, 27.

Powyższa obrotowa część konstrukcyjna, opiera się na konstrukcyjnej stałej części 1, 5, 6, 7 budynku, za pośrednictwem dwóch łożysk żelbetowo-metalowych. Jedno o odcinkach dolnych i górnych według patentu głównego, zaś drugie o podobnych odcinkach 3, 4 o jednej wspólnej stykowej płaszczyźnie poziomej, przy czym te odcinki w przekroju w tym drugim przypadku, stanowią dwa stykające się ze sobą rostkąty.

W przypadku wykonania konstrukcji budynku, nie gwarantującej centrycznego ustawienia dwóch łożysk żelbetowo-metalowych względem siebie, jeśli jedno będzie wykonane o płaszczyznach stykowych poziomych a drugie o dwóch płaszczyznach poziomych i jednej skośnej, jak w patencie głównym obrót konstrukcyjnej części obrotowej budynku będzie nawet w tym przypadku, odbywał się prawidłowo. Wykonanie dwóch łożysk żelbetowo-metalowych o wspólnym środku a różnych średnicach jest praktycznie bardzo trudne, wobec tego tylko jedno łożysko przeznaczone jest do przeniesienia siły wiatru a mianowicie to, które uwidocznione jest w opisie patentu głównego.

W przykładzie wykonania dla przeniesienia siły wiatru, przeznaczone jest dolne łożysko żelbetowo-metalowe 12 zlokalizowane w płaszczyźnie podłogi parteru, przy czym mechanizm wprowadzający i utrzymujący konstrukcję obrotową budynku, zlokalizowany jest w stropie fundamentu skrzyniowego 1.

Górne łożysko żelbetowo-metalowe 13, z jedną płaszczyzną poziomą stykową odcinka dolnego 3 ślizgowego i odcinka górnego 4 ślizgowego pierścienia łożyska przenosi zasadniczy ciężar konstrukcyjnej części 2, 8, 11, 27 obrotowej budynku oraz określoną część siły wiatru poprzez belkę 10 kolistą, wieńczącą słupy 5 skrajne parteru stałej części budynku na fundament 1 skrzyniowy budynku. Możliwe jest również wmontowanie mechanizmu, który przeznaczony jest do utrzymania 2, 8, 11, 27 obrotowej części budynku w ruchu, w wewnętrznej przestrzeni 14 kuli 9, przy czym, przy takim założeniu łożysko żelbetowo-metalowe przenosiłoby zasadniczą siłę wiatru niezależnie od tego, że przeznaczone jest ono do przeniesienia ciężaru konstrukcyjnej obrotowej części 2, 8, 11, 27 budynku. W tym przypadku dolne łożysko żelbetowo-metalowe 12, pracujące w płaszczyźnie podłogi parteru posiada swe płaszczyzny stykowe odcinka górnego 4 ślizgowego pierścienia łożyska wykonane jako poziome.

Kolejność wykonywania konstrukcji budynku jest następująca: po wykonaniu fundamentu skrzyniowego 1, wykonane jest dolne łożysko 12 żelbetowo-metalowe w płaszczyźnie podłogi parteru, po czym przeprowadza się pierwszą próbę jego pracy, następnie, ściany 11 obrotowe budynku parteru do rzędnej sufitu stropu parteru a po ich wykonaniu następuje druga próba dolnego łożyska 12 żelbetowo-metalowego. Następnie wykonana jest żelbetowa konstrukcja słupów 5 skrajnych, później na te słupy nawleczona jest oddzielnie wykonana konstrukcja brył w kształcie kul 9 oraz zabetonowana jest ich dolna czasza 26. W następnej kolejności wykonana jest belka 10 kolista, w kształcie okręgu, wieńcząca słupy 5 skrajne parteru stałej części budynku a na niej górne 13 łożysko żelbetowo-metalowe w płaszczyźnie stropu parteru, równocześnie z obrotową pierścieniową podłogą 8 piętra budynku, wraz z obrzeżami 16 tej podłogi oraz obrzeżami 15 podłogi stałej w kształcie koła. W następnej kolejności zostaje przeprowadzona próba łożysk, pierwsza górnego łożyska 13 żelbetowo-metalowego i trzecia dolnego łożyska 12 w płaszczyźnie podłogi parteru a po stwierdzeniu właściwej współpracy obu łożysk 12 i 13, budowana jest konstrukcja 2 obrotowej części budynku wraz z podłogą obrotową 27 pierścieniową drugiego piętra.

Podczas wykonywania części podłogi 8 obrotowej pierścieniowej, wmontowane jest w nią, od strony wewnętrznej pierścienia obrzeże 16 stalowe na stałe i do niego w dotyk, w uwzględnieniu odpowiedniej luźnej przestrzeni, prowizorycznie obrzeże 15 podłogi stałej 7 w kształcie koła, wykonane uprzednio z materiałów samosmarownych. Następnie wykonywany jest słup 6 środkowy parteru, na nim zmontowana podłoga 7 stała piętra w kształcie koła, zespolona na stałe z ustawionym uprzednio prowizorycznie wspomnianym obrzeżem 15. W ten sposób wykonywana jest konstrukcyjna część 2, 8, 11, 27 obrotowa budynku, spoczywająca na konstrukcyjnej części 1, 5, 6, 7 stałej budynku.

Zastosowane w projekcie kule 9 siatkobetonowe w czasie obrotu budynku, zwłaszcza w dniu pochmurne, w porze wieczornej, czy też w nocy, oświetlone są szeregiem reflektorów 17, 18. Oświetlenie takie może mieć miejsce nawet w porze dziennej, lecz zamierzony efekt wizualny osiągnie się tylko od zacięnionej strony budynku.

Dla pokazania w planie linii, po której zamontowane są reflektory, uwidoczniono je na fig. 6. Zamontowane reflektory jeden obok drugiego oznaczono: świecące 17, podwójnym obrysem kołom zaś nieświecące 18, pojedynczym obrysem koła. Wszystkie reflektory 17, 18, zamontowane są do stropu parteru, do spodu podłogi 8, obrotowej piętra budynku w kształcie pierścienia, blisko jej obrysu zewnętrznego, od strony zewnętrznej budynku i osłonięte od widza osłoną 20.

Ponieważ powyższe reflektory 17, 18, wmontowane są w odpowiednich punktach konstrukcyjnej części obrotowej budynku, poruszają się wraz z tą częścią i równocześnie oświetlają od góry kule 9 z tą samą szybkością obwodową, z którą porusza się każdy punkt tej części 2, 8, 11, 27.

Strzałka 21 obrazuje na fig. 7 kierunek ruchu budynku wraz z zamontowanymi górnymi reflektorami 17, 18. Na takim samym promieniu koła budynku w planie, jak szereg górnych reflektorów, lecz na szczycie fundamentu 1 skrzyniowego, konstrukcyjnej części 1, 5, 6, 7 stałej budynku, zamontowane są szeregi dolnych reflektorów 17, 18.

Strzałka 22, wskazuje ruch szeregu reflektorów 17, 18 świecących i nieświecących dolnych, przeciwny do ruchu takich reflektorów górnych.

W czasie, gdy oświetlenie jest włączone, reflektory 17 świecące dolne i takie górne oświetlają kule 9 od ich strony górnej i od dolnej. Ponieważ kule 9 są ustawione względem siebie w bliskiej odległości, poruszające się szeregi reflektorów górnych względem dolnych, gdy znajdują się w obszarze nad określoną częścią czaszy 19 pionowej, określonej kuli 9, osłonięte są tą czaszą 19 i wtedy nie oświetlają się wzajemnie oraz w drugim przypadku, gdy znajdują się w obszarze poza wyżej określoną czaszą 19 pionową, nie są osłonięte względem siebie.

Każdy z reflektorów 17 świecących, zasłonięty jest od strony widza osłoną 20, co powoduje widzenie ogniska światła odbitego, oznaczonego na rysunku w zależności od natężenia światła w kolejności: 23, 24, 25. Ruch światła reflektorów świecących 17, powoduje u widza wrażenie ruchu ognisk światła odbitego w kolejnościach: 23, 24, 25, 24, 23, układających się w kształcie łukowym, górnych w jednym kierunku a dolnych o takiej samej kolejności oznaczenia i takim samym kształcie jak wyżej, lecz o ruchu w przeciwnym kierunku. W ten sposób w wyniku obrotu budynku, ogniska 23, 24, 25 przesuwającego się światła odbitego po zewnętrznej płaszczyźnie czaszy 19 kuli 9, nie będącej w ruchu, widoczne są u widza najpierw: ognisko 23 światła odbitego o najmniejszym natężeniu światła, później ognisko 24 światła odbitego o większym natężeniu światła a następnie ognisko 25 o największym natężeniu. Wynika to z tytułu różnej odległości reflektorów 17 świecących od odpowiednich punktów czaszy 19 pionowej kuli 9, w których to punktach umiejscawiają się ogniska 13, 14, 25 światła odbitego.

Powyższe w wyniku przemieszczających się ognisk: 23, 24, 25, 24, 23, 23, 24, 25, 24, 23, tworzących nieco zniekształcony okrąg ognisk ruchomych, złożony praktycznie z dwóch łuków, górnego i dolnego, stwarzając w efekcie końcowym wrażenie obrotu kul 9 w takim czy innym kierunku względem swych średnic, przeprowadzonych od środków kul do wzroku widza, z szybkością zharmonizowaną z ruchem budynku.

Wynalazek przewiduje oświetlenie kul 9 światłem białym i barwnym. Efekty dodatkowe oświetlenia kul światłem zwłaszcza białym, można uzyskać zmiennością natężenia światła reflektorów 17. Światło barwne zastosowano dzięki wprowadzeniu filtrów, stosowanych przykładowo przez elektrotechników przy oświetleniu scen teatralnych.

Ponieważ wiązki światła barwnego, wprowadzone w kondygnacji parteru raz się spotykają, a w drugim przypadku nie spotykają się, wynika z tego tytułu po pierwsze, subtraktywne mieszanie wiązek świetlnych, po drugie addytywne mieszanie, przez dodawanie barwnych wiązek świetlnych.

Ponieważ subtraktywne i addytywne mieszanie barw daje zupełnie inne wyniki, układ barw reflektorów 17 świecących, w szczegółowym projekcie oświetlenia dobrany odpowiednio oraz wykształtowanie płaszczyzn kul 9, zlokalizowanych obok siebie, z pozostawioną przestrzenią pomiędzy nimi, zapewnia różnorodność zjawisk barwnych.

W projekcie zastosowano układ barw widmowych reflektorów 17 świecących, tak dobrany względem siebie, aby uzupełniał się nieskokowo z funkcją przedmiotu, który w projekcie ma swoisty kształt kuli 9, o metalicznej powłoce.

Ponieważ barwy widmowe widzimy jako pasmo ciągłe, o barwach przechodzących stopniowo jedna w drugą, do oświetlenia podcienia budynku w parterze, zastosowano barwne reflektory 17, 18 o barwach, jakie widoczne są przy rozczepianiu fizycznym światła białego, które składają się z siedmiu barw prostych, pełnych według ich następującej kolejności a mianowicie: czerwona, pomarańczowa, żółta, zielona, niebieska, błękitna i fioletowa.

Powyższe barwne reflektory 17, 18 rozstawiono po okręgu budynku tak, żeby powstało z nich zamknięte koło barw, inaczej zamknięte pasmo barw widmowych. W takim układzie barwa czerwona spotyka się z fioletową i skutkiem zetknięcia się tych dwóch powstaje wrażenie barwy purpurowej. Po zamknięciu takiego koła barw reflektorów 17, świecących otrzyma się zamknięte koło barw, ale składające się już z ośmiu barw, w którym to kole przejście od jednej barwy do drugiej, będzie przejściem ciągłym. W takim układzie widz będzie odbierał wrażenie wzrokowe wywoływane przez widzialną część promieniowania elektromagnetycznego w granicach długości fali od 400 do 700 milimikronów.

Ponieważ widz, widzi w zależności od odległości w której stoi od budynku, jego połowę okręgu jeśli stoi od niego daleko lub jakąś część okręgu, praktycznie jedną trzecią, gdy stoi przy nim blisko, wobec tego zastosowano w projekcie podział całego okręgu budynku na kilka łuków, z których każdy oświetlony jest zamkniętym pasmem barw, na przykład od wprowadzonej barwy purpurowej poprzez całe pasmo barw do takiej samej barwy następnej.

Innymi słowy kule 9 rozstawione po okręgu budynku oświetlone są dwoma lub trzema pasmami barw każdy przykładowo w ich ośmiu tonach. Ustalona kolejność barw widmowych, inaczej reflektorów 17 świecących o takich barwach, zapewnia naturalne przejście od jednego tonu barwnego do drugiego. Inna kolejność mogłaby i zakłócałaby to przejście.

Przewidywany ruch reflektorów 17 świecących górnych i dolnych, powoduje mijanie się wszystkich barw a w wyniku tego uzyskiwanie różnych efektów barwnych.

Ponieważ przy przeciwnym ruchu reflektorów 17, 18 górnych względem dolnych oświetlane będą kule 9, w jednym przypadku w obszarze, gdzie osłonięte są one czasą 19 pionową, wtedy oświetlane będą wiązkami światła o barwach widmowych, prostych, pełnych oraz w drugim przypadku, gdy reflektory 17 oświetlają się wzajemnie, wiązki świetlne będą dawać efekty świetlne ciemne, mętne i oświetlać będą kule 9 wiązkami światła mieszanego.

Powstały efekt barw w tym drugim przypadku wynika z tego, że z dwóch barw pełnych, nie można za pomocą filtrów zestawzić trzeciej barwy pełnej.

W oparciu o literaturę (Gerhard Zeugner, „Barwa i człowiek”, Wydawnictwo Arkady 1965 r.) mieszanie barw przy subtraktywnym mieszanii barw następować będzie w sposób następujący: barwa żółta i purpurowa dają pomarańczową ciemną-mętną, barwa pomarańczowa i fioletowa dadzą barwę purpurową ciemną-mętną, barwa zielona i fioletowa dają niebieską również ciemną-mętną.

W przypadku nakładania się wiązki promieni żółtych i niebieskich, barwa zmieniać się będzie od żółtej, po przez jasnożółtą, białą, jasnoniebieską do niebieskiej a w przypadku nakładania się wiązki promieni żółtych i fioletowych, barwa zmienia się od żółtej poprzez jasnopomarańczową, różową, jasnopurpurową do fioletowej.

Przy addytywnym mieszanii barw, wiązki promieni żółtych i niebieskich lub czerwonych i niebieskozielonych dadzą światło białe. Wiazki promieni czerwonych i żółtych wytworzą wrażenie barwy pomarańczowej, wiązki promieni zielonych i fioletowych wytworzą wrażenie barwy niebieskiej a wiązki promieni pomarańczowych i zielonych wytworzą wrażenie barwy żółtej. Takie więc różnorodne wrażenie barw, będzie można uzyskać z tytułu zastosowania szeregu reflektorów 17, świecących o barwach widmowych.

Zastosowanie odpowiednich barwnych reflektorów oraz ich ustawienie względem siebie zapewnia różnorodność uzyskiwanych efektów barwnych z odpowiednią kombinatoryką, harmonią i dynamiką barw.

Zastosowane kule 9 o swym kształcie ewentualnie o powierzchni, podzielonej na bardzo drobne wieloboki oraz charakter struktury ich wypolerowanej powierzchni i otaczająca je przestrzeń barwna, stanowiąca tło w wyniku ustawienia ich w odpowiedniej od siebie odległości, wpływa na efekt wyłaniającej się grupy barw, wywołującej u widza odpowiednie barwne wrażenie.

Wynalazek nie ogranicza się do zestawów konstrukcyjnych, opisanych i przedstawionych na rysunku a obejmuje również wszystkie modyfikacje odpowiednio do wymagań realizowanych zastosowań, mieszczących się w ramach istoty wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe

1. Budynek w kształcie walca, obrotowy według patentu nr 89044, w kształcie dwóch zespolonych walców parterowego i piętrowego, z których piętrowy większy ma wmontowaną w otworze swej podłogi, część podłogi stałej w kształcie koła, opartą za pośrednictwem słupa środkowego w kondygnacji parteru na fundamencie skrzyniowym, posiadający dla swego podparcia na tym fundamencie, szereg słupów skrajnych parteru, tworzących wspólnie z wyżej wyszczególnionymi częściami konstrukcyjną stałą część budynku, z n a m i e n n y t y m, że ma podłogę (27) obrotową, pierścieniową drugiego piętra, wmontowaną wspornikowo w znaną konstrukcyjną część obrotową budynku oraz część podłogi (8) pierwszego piętra również obrotową, opartą za pośrednictwem znanego łożyska żelbetowo-metalowego na belce (10) kolistej, która wieńczy słupy (5) skrajne parteru, osłonięte bryłami w kształcie kul (9).

2. Budynek według zastrz. 1, z n a m i e n n y t y m, że spodnia powierzchnia obrotowej podłogi (8) pierwszego piętra po obwodzie ma w kondygnacji parteru osłony (20) górne, za którymi rozmieszczone są reflektory (17, 18) górne oraz takie same w rzucie pionowym na podłogę parteru obrotowe reflektory (17, 18) dolne, za osłonami (20) dolnymi lecz wmontowane w stałą konstrukcyjną część budynku, przy czym reflektory (17, 18) dolne dostosowane są do obrotu w przeciwnym kierunku aniżeli reflektory (17, 18) górne.

3. Budynek według zastrz. 2, z n a m i e n n y t y m, że reflektory (17, 18) górne jak i reflektory (17, 18) dolne w obszarze zlokalizowanych kul (9) jedne względem drugich osłonięte są czaszami (19) pionowymi omawianych kul (9).

